

Bittemi, Eja
och Tommylutt

OLGA WIKSTRÖM

Bittemi, Eja och Tommylutt

OLGA WIKSTRÖM

 SAGA
EGMONT

Olga Wikström

Bittemi, Eja och Tommylutt

Saga

Bittemi, Eja och Tommylutt

Omslagsfoto: Annie Spratt via Unsplash och Shutterstock
Copyright © 1963, 2018 Olga Wikström och SAGA Egmont,
an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711936399

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

Bittemi får brev

Förlängesen—när din mamma var liten — bodde två syskon på Skånegatan i Stockholm. De hette Bittemi och Tommylutt.

Ja, egentligen var de döpta till Birgitta Maria och Tomas Ludvig, men det låt ju lite för högtidligt i vardagslag.

Om Tommylutt skulle gå ut och leka måste hans mamma följa med honom till lekparken, för han var bara fyra år. En sån liten parvel är för liten att gå ensam.

När Bittemi kom hem från skolan brukade hon också gå till parken. Där fanns gungor och klätterstegar och en stor sandlåda, som Tommylutt gillade skarpt.

Men fastän Bittemi hade lekparken att vara i på eftermiddagarna, var hon inte riktigt nöjd. Det var något hon gick och tänkte på. Nu var det i början av juni, och hon skulle snart sluta skolan för läsåret. Hon gick i första klassen och hade nyss fyllt åtta år.

Det var så att förra sommaren hade hon och Tommylutt fått resa till kusin Eja, som bodde i Värmland, och den resan kunde Bittemi aldrig glömma.

Har man haft riktigt roligt på ett ställe längtar man dit igen. Och det var just det som Bittemi gjorde.

Hon tyckte, att det inte fanns någon plats på jorden så trevlig som Lövbacka, där Eja bodde.

Men hon kunde ju inte resa dit, om hon inte blev bjuden. Och det var ju inte alls säkert att faster Lena ville ha besvär med två stockholmsbarn.

Men Bittemi hoppades och väntade att något skulle inträffa. Och en dag, när hon kom hem från skolan, hände

något.

Tommylutt kom rusande emot henne i tamburen med ett brev.

— Bitte, Bitte, skrek han. Du har fått brev, och mamma säger att det är från Värmland.

Bittemi slängde skolväskan ifrån sig och fick tag i brevet. Hon läste och läste. Ibland gav hon till små illtjut och hoppade rakt upp i luften.

Tommylutt stod bredvid och även han hoppade.

— Vad står det, Bittemi? skrek han. Säg vad det står i brevet!

— Lugna dig, sa Bittemi. Jag måste få läsa färdigt först.

— Läs högt, sa Tommylutt.

Och äntligen läste Bittemi. Det var ett brev från Eja, och så här skrev hon:

Hej Bittemi!

Fråga din mamma och pappa om du och Tommylutt får komma hit i sommar också. Jag väntar redan. Och mamma och pappa och farmor med.

Minns du Ludde Läder, skomakaren? Han frågar efter Tommylutt. Och det gör tant Mattis i gula stugan också.

Vet du vem Alfonzo är? Nähej, det vet du inte. Han är levande. Pappa hämtade honom i Karlstad i går. Han har fyra ben och ett smalt huvud. Men o, vad han är tyst. Jag önskar jag kunde lära Alfonzo prata. Men det är lönlöst. Sätt dig nu ner och skriv: Vi kommer!

Många hälsningar från
Eja

Tommylutt och Bittemi sprang ut i köket till mamma som stod och gräddade plättar.

— Titta, mamma, sa Bittemi. Eja vill att vi ska komma till Lövbacka. Nog får vi, mamma? Säg att vi får.

Och Bittemi kramade om sin mamma, så plättarna höll på att bli brända.

Och Tommylutt kramade om både mamma och Bittemi, så de höll på att tappa balansen.

När mamma hade läst brevet sa hon: — Visst får ni resa. Det var roligt att de vill ha besvär med er i år också.

— Jag är just inte till besvär, sa Bittemi. Jag hjälper ju farbror Hesse i handelsboden och springer ärenden åt faster Lena.

— Och jag är inte till besvär, sa Tommylutt.

— Nä, sa Bittemi, du slickar skålen åt tant Mattis, när hon gör sockerkaka.

— Det är gott, sa Tommylutt.